

Oorlog als Drug

Hellblazer

Vertaling van <http://www.uruknet.info/?p=23127>

Als je herhaaldelijk met je hand lichtjes over een ruw oppervlak schuurt, zal je hand gevoelloos worden voor elke sensatie die net zo of minder intens aanvoelt. Hetzelfde geldt voor je geest. Als je jezelf constant blootstelt aan extreme situaties, dan bieden daarna, alle sensaties met dezelfde of lagere intensiteit geen stimulans meer.

Een heroïneverslaafde moet continu zijn dosis verhogen, omdat de geest geleerd heeft de lagere dosis te tolereren. Een cocaïneverslaafde moet meer en meer snuiven om nog dezelfde stroom endorfines door zijn lichaam te voelen als bij de eerste keer. Deze constante toename om nog het gewenste effect te verkrijgen wordt bereikt door over te gaan op een intenser middel. Echter, een hogere dosis van een ander middel om de verslaafde naar een hoger niveau te brengen bestaat niet altijd en zelfs als hij zijn huidige drug blijft gebruiken, is de voorraad niet altijd ongelimiteerd.

Als de voorraad afneemt, wordt je gevoelloos voor alle prikkels en dus volgt een steeds hopelozere situatie. Oorlog is de soldaat zijn drug. Zijn geest raakt verslaafd aan de roofzuchtige prikkels die voortkomen uit abnormaal stressvolle situaties. De tijd die hij in de oorlog doorbrengt is beperkt en als die eindigt, zal hij het moeilijk vinden, om te gaan met zijn ongewenste verslaving. Dit is de tragedie van allen die verslaafd zijn geraakt aan oorlog als drug, waartoe ook ik behoor.

Het leven wordt afgestompt en frustrerend. Gewone situaties zorgen voor een gevoel van angst, van vertwijfeling, alsof je continu hoopt op een plotseling opkomende, verschrikkelijke razernij, die het normale verandert in een hel, waarin de dingen gewelddadig, huiveringwekkend en prikkelend zijn en de adrenaline door je lichaam giert. Waarin je aderen opzwellen en je geest uit z'n dak gaat en waarbij het doel overduidelijk is: te vechten, te winnen en te houden van de oorlog als drug. Maar nu..... is dat nu niet meer zo.

Ik voel het spook, dat door deze drug is achtergelaten en dat maalt in mijn geest. En ik hoor zijn noodlottige gefluister, dat mij smeekt om het terug te nemen naar waar de drug onuitputbaar is. Elke dag weer sla ik deze duivel neer en probeer ik grip te krijgen op mijn realiteit: dat ik een stuk van een machine ben, dat vooreerst in het magazijn op de plank was gelegd, maar nu taken moet uitvoeren waarvoor het nooit is ontworpen. Dit is nu het leven voor hen wiens doelstelling uniek was, maar dat nu niet meer is. Dit is het leven door de ogen van een wapen waarvoor de oorlogsmachine geen emplot meer heeft. Normale mensen kunnen urenlang voor de TV zitten, gehypnotiseerd door het opgroeiende beeld. Ook ik ben gehypnotiseerd door dit kleurrijke stuk technologie, maar mij doet het denken aan de dingen die gebeurd zijn. Ik wordt gebiologeerd en voel mijzelf afdrijven naar diepe gedachten, waarin ik terugdenk aan de tijd toen film kijken op mijn stoffige TV een tijdelijke ontsnapping was aan de gekte om me heen. Ik ga altijd terug naar de vele keren waarin ik televisie keek en waarin mijn geest plotseling uit zijn gelukzalige hypnose werd gerukt.

Waarbij sommige schreeuwende onheilsprofeten me vertelden, dat ik erop uit moest om een horde oproerkraaiers uit te roeien, die tot de tanden bewapend waren en iedereen op hun pad volledig zouden vernietigen als ik niet van die televisie weg zou komen en in mijn oorlog zou stappen. Niet alleen mijn geest, maar ook de televisie zelf doet mij soms herinneren aan vroeger.

De lichtkrant die onderaan het scherm dwarrelt is als een scorebord voor het grote spel dat zich 3000 mijl verder afspeelt. Dan zie ik een bekende naam van een dorp of een stad en wordt ik door een tunnel opgeslokt en wordt ik teruggeplaatst in de geschutturen van de oorlogsmachine, terwijl ik rondrijd in de straten van de genoemde plaats. Soms raakt mijn geest verward over de vraag waarom mijn zitbank plotseling is veranderd in een nylon band, die mijn lichaam ophangt in mijn gepantserde duivel.

Ik zou zelfs het geluk kunnen hebben dat een geurreceptor in mijn neus kortsluiting heeft en mij plotseling de geur van strontgevulde stof in mijn bewustzijn brengt. Zulke kwaliteitsuitstapjes komen slechts af en toe voor, maar zijn desalniettemin ervaringen, die de moeite van het vermelden waard zijn. Zelfs het apparaat waarvan wordt gezegd verantwoordelijk te zijn voor de afname van jeugdige intelligentie, de televisie, kan mijn geest niet ver weghouden van waar die wil zijn.

Autorijden brengt zijn eigen unieke ervaringen met zich mee. Iedereen dagdroomt weleens als hij in zijn wagen over de snelweg rijdt. Misschien komt het door het beeld van voorbij schietende wegmarkeringen vanaf een punt in de verte of door het lichte brommen van de motor en de voorbij ruisende wind. Maar in tegenstelling tot de voetbalmoeders die zich afvragen of ze een kind zijn vergeten of jonge tieners die zich voorstellen dat ze een lied ten gehore brengen op de radio, rijd ik in gedachten op die lange stoffige, eindeloos lijkende snelwegen in de woestijn.

Die snelwegen, waarvan de prachtig barre omgeving zo veel lijken op de foto's die zijn genomen door een robotsonde op Mars. Die vreemde planeet die zo hopeloos ongastvrij leek. Net zoals ik mij verzoend heb met haar hatelijke schoonheid en terwijl ik tijdelijk de dingen in mij opneem vanuit deze vreemde gewaarwording, ben ik plotseling omgeven door de boze bewoners van deze barre wereld, die niets meer willen dan zich verlossen van die lafhartige schurken. Dit is allemaal een hallucinatie en plotseling merk ik dat ik afdrijf naar de berm van de snelweg, lichtelijk transpirerend en het stuurwiel vastgrijpend. Ik merk dat ik helemaal in shock ben en probeer wanhopig om mijn gedachten te verlossen van deze valse herinneringen.

Het zijn niet alleen die telkens terugkerende herinneringen die mijn geest elke dag plagen, maar de vervreemding die ik voel. Mijn ervaringen en mijn greep op de wereld scheiden mij af van de mensen om me heen, onbekend met de hel die hun medemensen kunnen meemaken. Die over oorlog spreken alsof het hun vermaak is, alsof ze bewoners zijn van een stad waarvan het winnende team op de weg bijna onverslaanbaar is.

Ik ben vervreemd van de mensen die me een drankje aanbieden en me prijzen voor de dienst die ik hun vaderland heb geleverd. Die me bedanken voor het verslaan van al die Arabische bastaards in de naam van de vrijheid, democratie, ons basis kabelabonnement of onze gang naar de saladetafel. Ik ben niet een van die zogenaamde patriotten die me steeds vertellen hoe zij het gedaan zouden hebben als ze samen met mij in de woestijn zouden zijn geweest, ware het niet dat ze niet zo'n geweldige baan hadden gehad of een kapotte knie of een veelbelovende toekomst aan de plaatselijke universiteit. Ik haat ze om hun grovelijke onwetendheid, als ze stellen dat zij zonder aarzeling zouden doden.

Ik benijd ze om het feit dat ze onwetend een volkomen verknald bestaan hebben vermeden. En ik walg van de argumenten van hen die nooit zijn gegaan, maar zeggen dat ze dat graag gewild zouden hebben en van hen die wel zijn gegaan, maar nu wensen dat ze dat niet hadden gedaan. Ik walg van de manier waarop zij die daar waren en nooit hun dorst om te doden hebben geleest, zichzelf onnozel voor de gek houden als compensatie voor het minderwaardigheidsgevoel dat ze zichzelf hebben aangepreft en ik walg van zij die dat wel deden, wensen dat ze dat nooit hadden gedaan.

Vaak vind ik mijzelf terug aan de bar, een beetje afgescheiden van mijn nieuw verworven vrienden, die onbekend zijn met mijn wereld en begin dan intens hen te missen die dezelfde ervaringen met mij gedeeld hebben. Zij met wie ik op alle gebieden een gelijke was, zij met wie ik een gesprek zou kunnen hebben en die niet als anderen, zouden proberen hun spijt te compenseren door te proberen te delen in mijn ervaringen, waarvan ze geloven dat ze roemrijk zijn.

Ik mis de band die we hadden. “Wij enkelingen, wij gelukkige enkelingen, wij, ons broederverband. Want hij die vandaag zijn bloed met mij vergiet, zal mijn broeder zijn. Voorwaar hij nooit zo laaghartig zal zijn, zal deze dag zijn geestelijke gesteldheid geruststellen en de heren die nu in Engeland zijn achtergebleven, zullen zichzelf vervloekt voelen dat zij niet hier zijn geweest en zullen zich minderwaardig voelen in hun mannelijkheid, als iemand aan het woord is die samen met ons gevochten heeft.....”. Het bezwaart me alleen maar meer dat William Shakespeare voor mij beter gezelschap zou zijn geweest dan zij die mij nu omringen.

Wat ik ook doe of waar ik ook ben, niets kan mijn gedachten ervan afhouden om opnieuw bij die drug terecht te komen. In mij schreeuwt het uit in doodsangst en laat mij verlangen dat het nooit gebeurd was, terwijl in werkelijkheid, al wat mijn geest wil, is meer en meer en meer. Om terug te keren naar de tijd dat de vaardigheden die ermee werden bereikt, zo, met alle gemak, konden worden gebruikt voor de uit te voeren taken. Er is een zweem van licht dat door de mist heen breekt, naar dat wezen dat niet altijd het instrument was van oorlog. Mijn geest en lichaam waren bijna geheel getransformeerd om te voldoen aan de behoeftes van de heersende machthebbers.

Voordat ik soldaat, de slachter, de vernietiger van bestaan was, was ik onschuldig en naïef en onwetend van de gruwelijkheden waartoe mijn medemensen in staat waren. Ik was er trots op om soldaat te zijn en prijsde hem voor elke vijand die hij doodde en ik laafde mij aan de gedachte dat ook ik hetzelfde zou doen. Ik vertelde mij dat ik daar ook zou zijn, ware het niet dat ik te jong was of op school zat of verschrikkelijk verliefd was op een meisje.

Maar dit beeld uit het verleden is slechts precies wat het is, een beeld. Net zoals een dodelijk zwaard -eens- niets meer was dan het metaal in de aardbodem, was ik -eens- niet meer dan een gewone jongen, voordat ik een soldaat werd. Net zoals dat zwaard nooit in de aardbodem terug zal keren, zal ik nooit meer een eenvoudige jongen zijn. Ik kan alleen maar hopen dat, door te vertellen over hoe mijn ervaringen mijn leven hebben veranderd, ik het aantal mensen dat door diezelfde ervaringen moet gaan zo klein mogelijk kan laten zijn en zij die daar niet aan ontkomen dat doen om een goede reden.